

ցատրութիւնը պէտք է որոնել յաճախ հոգիին մէջ այն ժողովուրդին, որուն զաւակներն են անոնք։ Ազգին նկարագրին մէջ ծածկուած բարացուցական շօշուփներն են որ, անակնկալ կերպով կը յայտնուին երբեմն, ոսկի զանակներու պէս, իր այս կամ այն որդւոյն բարոյականին մէջ, անոր նպատաւարութեամբ մէկ վայրկեանին։ Բարեպաշտ մայրիկէ՞ մը, որոնցմով այնքան հարուստ եղած են կեանքիւն հայ բնականութիւնը, թէ ազգաւէր վարժապետէ մը, որոնց թիւը ցանցաւ չէր եղած գաւառի հին հայ դպրատուններուն մէջ, ստացած էր կայծ մը՝ հայութեան հոգիին դարաւոր անունդն ու ճարակը եղած պահպանողականութեան ու սիրոյ մեծ բոցէն։ Այդ կայծը, նեղոսի բերքի հովիտին մէջ, ուր նոյն այն ոգին Գալուստեաններու, Եռասուֆներու, Նուարներու, Եզրայեաններու ընտիր հոյժ մը հասցուցեր է հայրենիքին եւ ազգին սիրովն ու մտածումով տոգորուն, այդ կայծը, անունը չունէին բռնկած, կրակ առաւ որ մը, ազգին համատարած դժբախտութեան մէկ թուականին, որպէսզի մարդիկ կարենան հասկնալ թէ Աստուած իսպառ չէ լքած այս ժողովուրդը։

Համոզուած ենք ի սրտէ, թէ Մելգոնեան իր ազգին ծոցածին ծնունդը, անոր հոգիին ամեն նէն հարազատ ներկայացուցիչներէն մին եղաւ մեր մէջ։ Եւ ատոր մէջ է նոյն խի իր մեծութեան գաղտնիքը։

Նորահայրի աղօթքին մէջ ակնարկուած հոգիներէն է անիկա, որոնք այս աշխարհէն մեկնելէ առաջ իրենց ձեռքովը կը լուսն կը մաքրեն ինքզինքնին, երջանիկ մահականացու, որ ինքնին կերակուց իր ամանութիւնը։

Ազգովին խոնարհիլ պարտինք իր անուան ե յիշատակին առջև։

ՅՈՎԱԿԻՄ ԳԷՐՄԱՆԵԱՆ

Իրական եւ անգնահատելի կորուստ մըն էր Հելուստասայ Ռոսնակին մահը, ոչ միայն կրօնաշունչ եւ բարոյացուցիչ գրականութեան համար, զոր իր բոլոր երեսներուն վրայ հմայիչ զարմաց ան՝ մարտի սրտի մէջ միշտ թափխուած իր գրիչովը, այլ նաեւ հայ իրականութեան այսինքն հայ կեանքին համար։ Ճշմարտապէս բարի հոգի մը մարմնացումը եղաւ ան, ուր որ ապրեցաւ, աւելի ճիշդ՝ ուր որ պատիւին հոգը եւ առողջութեան հարկը տարաւ զինքը։ Լողանի իր բոյնին մէջ, Ալպիանց ձիւնադադաթ սարերուն դէմ յանդիման եւ Լիմանի խաղաղիկ ափերուն վրայ, դրացնութեանը մէջ՝ Քրաֆիլ-Պառլի անապառ սիրովն ու երկայնմտութեամբը զեռ միշտ երէկ տեսած Զաւիթերահայ որբանոցին, որուն մտածումը իր մեծագոյն սրտմաշութեանը մին եղաւ, իր պատուական կողակցին հետ՝ Ակիդաս-Պրիսկիդան եղած էր ան այդ պղտիկ գաղտնիքին մէջ։ Ճանչնալ պէտք էր զինքը իր ընտանեկան այդ յարկին տակ մանաւանդ, իր մատենագրական ու գրասեղանին մէջտեղ, իր հաւատքին ամենօրեայ հրայրներուն եւ սիրոյն ականակիտ ամբօթութեանը մէջ, հասկնալու համար թէ կրօնքին զգացումը ի՞նչպէս բարոյականի կը փոխուի մարդուն կեանքին եւ նոյն խի գրականութեանը մէջ։ — Ես էրմ հանգիստ իր հոգւոյն։

Proprietor — His Beatitude the Armenian Patriarch of Jerusalem. Armenian Patriarchate, Jerusalem.

Editor — Father Karekine Bulbulian. Armenian Convent, Jerusalem.

Printed by the Armenian Convent Printing Press, Jerusalem.